

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. A.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl výčet jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu a dalších relevantních mezinárodních úmluv, která byla dle jeho názoru v řízení

správním orgánem porušena. Následně shrnul svůj osobní příběh a dal jej do kontextu zpráv o zemi původu. Žalobce se domníval, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť v případě návratu má odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních orgánů v zemi původu na základě svého politického přesvědčení ve smyslu § 12 odst. b) zákona o azylu a za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 odst. a) zákona o azylu či alternativně jako z důvodu své příslušnosti k sociální skupině podporovatelů bývalého režimu prezidenta Saakašviliho a strany SNH ve smyslu § 12 odst. b) zákona o azylu. Uvedl, že ve vlasti jednoznačně vyvíjel politickou činnost, a sice když byl za doby vlády strany Sjedenčeného národního hnutí (SNH) a prezidenta Saakašviliho od 11. 3. 2011 do února 2018 zaměstnán ve vězení v Tbilisi a aktivně podporoval jak SNH tak prezidenta Saakašviliho. Jeho okolí o něm vědělo, že je jejich aktivním podporovatelem, neboť k době, kdy bylo u moci SNH a prezident Saakašvili, pracovali ve státních orgánech jeho stoupenci nebo Členové strany SNH. V parlamentních volbách v říjnu 2012 také mluvil o této straně se svými přáteli a snažil se je přesvědčit, aby ji volili. Žalobce tedy zastával konkrétní politické názory a veřejně projevoval své politické přesvědčení a to jak ústně - agitováním ve svém okolí pro konkrétní stranu, tak svými činy - prací ve vězení za doby vlády konkrétního režimu. V důsledku změny režimu v roce 2012, kdy se k moci dostala strana Gruzínský sen, byl žalobce vystaven pronásledování v podobě soustavného nátlaku ze strany nového vedení věznice a také policisty, nad kterým v minulosti ve vězení dozoroval, a který v roce 2017 začal ve vězení také sám pracovat. Policista žalobci vyhrožoval, že mu „něco podstrčí“ či provede tak, aby tento přišel o práci nebo byl dokonce uvězněn. Žalobce byl celkem asi 10x předvolán na prokuraturu, kde byl falešně obviňován ze zneužívání svých pravomocí, fyzického ubližování vězňům, jejich obtěžování a porušování jejich práv. Tato intenzivní vyhrožování ze strany nového personálu ve vězení a předvolání na prokuraturu probíhala od roku 2017 až do února 2018. Výše zmiňovaný policista vyhrožoval žalobci ústně při každém setkání. V lednu 2018 od něj žalobce obdržel SMS zprávu, že pokud neopustí své zaměstnání „přijde k němu domů a něco mu tam nechá“. V lednu 2018 pak došlo navíc k následujícímu incidentu: V zaměstnání ve vězení měl na starosti trezor, který zalepoval plombou. Jednoho dne v lednu 2018 si všiml, že se někdo pokusil plombu odstranit. Žalobce dostal strach, že výhružky, že mu bude něco podstrčeno, nejsou jen plané, ale že se někdo, kdo se jej snaží odstranit, skutečně pokusí mu něco podstrčit. Žalobce tak byl v zemi původu vystaven pronásledování jak ze strany státních, tak ze strany nestátních aktérů.

3. Žalobce souhlasil s postojem žalovaného, že na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok, ale domníval se, že i takové rozhodnutí musí být řádně zdůvodněno, v uvedeném rozhodnutí nebylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 dostatečně zdůvodněno. Žalovaný správní orgán používá obecné fráze, které nijak neindividualizuje ve vztahu k jeho osobě a žádosti a které by mohl bez dalšího aplikovat na jakéhokoli jiného žadatele o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce se nad rámec výše uvedeného navíc domníval, že jej současná bezpečnostní situace v zemi původu, stejně jako jeho individuální situace kvalifikuje pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle §14a zákona o azylu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že celá žaloba je vystavěna na nesprávném hodnocení žalobcovy obavy z jednání policisty, který je jiného politického smýšlení než žalobce a z jednání soukromých osob v souvislosti s půjčkou na podnikání. To pak žalobce za pomoci výkladu nejrůznějších právních norem vnitrostátního a mezinárodního práva a judikatury

z oblasti azylového práva pasuje do azylově relevantní roviny, podle názoru žalovaného však ne moc úspěšně. Žalovaný také nepřehlédl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po více jak jedenácti měsících poté, co opustil Gruzii (deset měsíců pobýval pracovně v Polsku) a v situaci, kdy mu hrozilo vyhoštění, k čemuž se podrobně vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Ani doplňková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

6. V replice žalobce k vyjádření žalovaného tento zopakoval své argumenty použité v žalobě a k návrhu žalovaného, aby svou pobytovou situaci řešil v souladu se zákonem o pobytu cizinců, uvedl, že v jeho situaci toto není možné, neboť v takovém případě by musel vycestovat do země původu a toho se obává.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 29. 4. 2019 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je gruzínské národnosti i státní příslušnosti, dorozumí se gruzínským jazykem. Vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace, ale podporoval stranu Sjdnocené národní hnutí (dále jen „SNH“). Je ženatý a má jedno dítě, manželka i dcera žijí v současné době v Gruzii. Posledním místem jeho bydliště ve vlasti byla vesnice x, ul. x. Z vlasti vycestoval dne 15. 5. 2018 letecky do Polska, kde zůstal po dobu 10 měsíců, odtud dne 30. 3. 2019 přijel autobusem do České republiky. Nebyla mu udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, ani ne žádal o mezinárodní ochranu v České republice či jiných státech. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že pracoval ve vězení v Tbilisi, kde byl za vlády prezidenta Saakašviliho uvězněn policista, který po změně politického vlivu ve státě začal také pracovat v tomto vězení. Začal jmenovanému vyhrožovat, že mu něco podstrčí a žalobce přijde o práci. Žalobce obtěžovali i další zaměstnanci věznice, protože tam pracoval v době, kdy byla u moci strana SNH.
10. Při pohovoru dne 3. 5. 2019 sdělil, že ve vězení v Tbilisi pracoval od 11. 3. 2011 do února 2018. K muži, který žalobci vyhrožoval, žalobce uvedl, že pracoval ve státních orgánech jako inspektor a ve vězení vykonával trest od léta 2011. V tomto období s ním žalobce neměl žádné problémy, občas ho odváděl na „samotku“. Tento byl následně soudem osvobozen a na jaře 2012 propuštěn. V roce 2017 byl pak uvedený muž zaměstnán ve stejném vězení jako žalobce a začal mu vyhrožovat, že mu něco podstrčí, něco mu provede, aby byl žalobce uvězněn. Veškerý nátlak byl proto, že byl žalobce stoupencem SNH.

V roce 2012 se politická strana Gruzínský sen dostala k moci, celé vedení věznice se změnilo a začalo ty, kteří tam pracovali během předešlé vlády, obtěžovat, údajně po nich chtěli, aby odešli z práce. Žalobce byl několikrát předvolán na prokuraturu, byl obviňován z fyzického ubližování vězňům a ze zneužívání pravomoci, nic z toho nebylo nikdy prokázáno. Z práce neodešel, protože věděl, že nic špatného neudělal a nikdy mu tedy nic nedokážou. Na prokuraturu byl předvolán asi desetkrát, vždy se stejným průběhem, byl obviňován z obtěžování vězňů a dotazován na to, co se dělo ve vězení během Saakašviliho vlády. Na toto jednání si nikdy nestěžoval, protože mu právník sdělil, že s tím nedokáže nic udělat a ať to tedy dále neřeší. Vyhrožování mělo být realizováno od roku 2017 do února 2018 ústně a v lednu 2018 obdržel žalobce SMS zprávu, že pokud neodejde z práce, tak tento muž, který mu vyhrožoval, přijde k němu domů a něco mu tam nechá. Svou situaci řešil pouze s právníkem, který mu poradil, aby se celou situací dále nezabýval, na policii ani jiné správní orgány se tedy neobrátil. Ke své politické aktivitě uvedl, že nebyl členem žádné politické strany, byl pouze stoupencem SNH. V době parlamentních voleb v roce 2012 mluvil o této straně se svými přáteli a přesvědčoval je, že tato strana je nejlepší. Dodal, že když začal ve věznici pracovat, byl u moci Saakašvili a ve státních orgánech pracovali jeho stoupenci nebo členové strany SNH. Příčinou jeho odjezdu z vlasti bylo, že měl v práci na starosti trezor, který byl opatřen plombou, v lednu 2018 si všiml, že se někdo pokusil plombu sundat a obával se tedy, že se mu pokusí něco podstrčit, a proto odjel. Měl problémy od roku 2012, ale předpokládal, že časem ustoupí. Dále uvedl, že se pokusil s kamarádem otevřít si automyčku, ale nepodařilo se jim to a jiné zaměstnání nehledal, protože by od zaměstnavatele nedostal dobré doporučení. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve, protože nevěděl, kde se nachází uprchlický tábor. Byl zastaven policií a následně mu bylo uloženo správní vyhoštění, protože nedisponoval povolením k pobytu. V Polsku pracoval jako skladník v chladicí místnosti, chtěl si své pracovní povolení prodloužit, ale podvedli ho. V Polsku o azyl žádat nechtěl, protože v České republice se mu líbí více. Dále dodal, že si potřeboval vydělat peníze, protože když začal pracovat s kamarádem, tak si v roce 2017 půjčil od banky 12 000 lari a od soukromé osoby 8 000 lari. V České republice chce pracovat, aby mohl splatit dluhy, kvůli kterým zastavil dům. S věřitelem byl domluven, že odjede a až se vrátí, tak mu peníze zaplatí. Věřitel ho následně začal hledat, protože mu žalobce neposlal tolik peněz, kolik požadoval a následně mu vyhrožoval, že pokud dluh nesplatí, tak ho zabije. Dodal, že ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány, soudy ani policií. V případě návratu do vlasti má obavy z toho, že nebude moci najít práci. Na podporu svých tvrzení nepředložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

11. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 4. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 5. 2019, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 104648-8/2019—LPTP ze dne 4. 4. 2019, hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 123372/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110616-6/2019-LPTP ze dne 21. 5. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. 1. 2018, informace OAMP – Gruzie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 8. 2019 č. j. OAM-413/ZA-ZA11-ZA21-2019.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
17. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
18. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil. Žalovaný se vypořádal s vyjádřeními žalobce jak ohledně výhrůžek ze strany soukromých osob, tak ohledně toho, že by mu ze strany gruzínských orgánů nebyla poskytnuta dostatečná pomoc. S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.

20. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Dodává, že z informací obsažených ve správním spise nevyplývá, že by občanu, který v roce 2012 podporoval stranu SNH tím, že své přátele přesvědčoval, aby tuto stranu volili, hrozilo ve vlasti nebezpečí pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. Pokud jde o výhrůžku fyzickou likvidací, které žalobce čelil, Městský soud v Praze dodává, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na policii a svou situaci neřešil, po dobu 6 let setrval v zaměstnání a ze země původu se odstěhoval až v době, kdy mělo dojít k pokusu o vloupání do trezoru, za který byl zodpovědný, ale také ve stejné době, kdy žalobci vznikl dluh u soukromých osob a banky. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii neobrátil a raději vlast opustil, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se nepokusil kontaktovat jiné policejní oddělení či jiný státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z pronásledování za podporu politické strany SNH v roce 2012 představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Gruzii možné považovat za bezpečnou zemi původu.*

21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvádí, že „V průběhu správního řízení jmenovaný sdělil, že po vítězství strany Gruzínský sen ve volbách v roce 2012 se změnilo vedení věznice, kde pracoval, přičemž poté začalo obtěžovat ty, kteří tam pracovali během předešlé vlády. Jmenovaný byl asi desetkrát předvolán na prokuraturu, byl obviňován z fyzického ubližování vězňů, porušování jejich práv či zneužívání pravomoci, ale nikdy mu nic nedokázali. Veškerý nátlak vůči žadateli vycházel z toho, že byl stoupencem SNH. Dále dotýčný sdělil, že mu od roku 2017 do února 2018 vyhrožoval spolupracovník, že mu něco podstrčí. Jednoho dne v lednu 2018 dostal dotýčný strach, že se tento o to opravdu pokusí, a z vlasti vycestoval. V souvislosti se svými problémy se obrátil pouze na právníka, který mu poradil situaci nijak neřešit. Dále žadatel uvedl, že mu ve vlasti vyhrožoval také věřitel kvůli nesplacenému dluhu. Od dubna 2017 mu tento vyhrožoval slovně a později i skrz sociální síť. Ani v tomto případě se žadatel neobrátil nikde s žádostí o pomoc, protože nevěděl kam. Správní orgán v této souvislosti poukazuje na Informaci MZV ČR, č.j. 110616-6/2019-LPTP Gruzie ze dne 21. května 2019, dle které mohou mít aktivní podporovatelé strany Sjedenocené národní hnutí problémy různého druhu. Nejedná se ovšem o systémovou chybu, nýbrž spíše o selhání jednotlivců. Správní orgán předně konstatuje, že jednání vůči žadateli nedosáhlo intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dle § 2 odst. 4 se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Správní orgán upozorňuje, že žadatel i přes údajné těžkosti zůstal v zaměstnání i po změně vedení věznice dalších šest let. Na jednání kolegů si navíc nikde nestěžoval. Správnímu orgánu je známo, že žadatel má v případě obavy z protiprávního jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky, které mu dává země jeho původu. Informace MZV ČR, č.j. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. ledna 2018 uvádí, že v Gruzii se lze obrátit na policii v případě, že se cítí poškození trestnou činností. Vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Žadatel se však rozhodl této možnosti nevyužít, kromě právníka nevyhledal žádnou jinou pomoc. Správní orgán v této souvislosti upozorňuje na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, který stanovil: „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. Správní orgán tak uvádí, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní. Správní orgán je přesvědčen, že pokud by byly žadatelovy obavy z uvedené osoby opodstatněné a tato představovala pro žadatele ohrožení, měl dotýčný možnost obrátit se na státní orgány své vlasti o pomoc, čehož však nevyužil a rozhodl se celou situaci vyřešit vycestováním z vlasti. V případě jmenovaného proto rozhodné nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout ochranu. K tvrzení žadatele, že se obává podstrčení „něčeho“, za co by mohl být uvězněn, správní orgán konstatuje, že dle Informace MZV ČR, č.j. 123372/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. ledna 2018 nebyl v Gruzii za několik posledních let zaznamenán žádný případ podstrčení drog či zbraní ze strany bezpečnostních složek.“ Dle informací obsažených ve správním spise je v Gruzii možné se obrátit na policii v případě pokud se žadatel cítí ohrožen trestnou činností a vyšetřování zde pak probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi tvrzení žalobce, že na policii je zbytečné se obracet

lze tedy považovat za zcela účelové. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že mimo zaměstnání žádné potíže neměl, může tedy změnit zaměstnání, k jeho obavě ze špatného hodnocení od zaměstnavatele v zemi původu soud dodává, že si může obstarat hodnocení od svého zaměstnavatele v Polsku, které bude zcela jistě nezáužaté.

22. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
23. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namísto udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že v případě žalobce nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
24. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019“ vyplývá, že gruzínský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
25. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Obvinění, která proti němu byla

vznesena, se po vyšetřování policie vždy ukázala jako nedůvodná, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Gruzie reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poukázal na skutečný záměr žalobce, kdy si tento chtěl legalizovat podanou žádostí pobyt na území České republiky v době, kdy mu hrozilo vyhoštění z území. Neshledal tedy, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

26. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 6. 2018 „Gruzie“ – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
27. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
28. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
29. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že gruzínský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že žalobce neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, dokazující, že konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země. Ze shromážděných zpráv o situaci v Gruzii nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. V Gruzii neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.

30. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky, tak podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce pobýval na území Polska 10 měsíců a žádost o mezinárodní ochranu podal dne 29. 4. 2019 v České republice, poté co byl kvůli neoprávněnému pobytu zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“*
31. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Žalobce jasně deklaroval, že si chtěl vydělat na splacení dluhu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).“* Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
32. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Gruzii. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem

mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně